

Отже, у цілому вплив ПДВ на підприємство важко однозначно оцінити у зв'язку з тим, що суперечливість та складність механізму його справляння викликає низку дискусій. Проте деякі суб'єкти господарювання залишаються невдоволеними зниженням оборотності коштів,

складністю адміністрування, значними витратами супроводження податку тощо. Реалізація зазначених пропозицій дозволить забезпечити такі підприємства дієвим інструментом управління своїми податковими зобов'язаннями та податковим кредитом, уникнувши податкових помилок.

Література

1. Білова Н. Спрощена система оподаткування, за групами розрахуйсь [Текст] / Н. Білова // Податки і бухгалтерський облік – 2012. – № 4. – С. 5–13
2. Борейко В. Пути повышения эффективности налогового и социального законодательства / В. Борейко // Экономика Украины. – 2007. – № 9. – С. 30–37.
3. Єфименко Т.І. ПДВ як "гидке каченя" податкової системи / Т.І.Єфименко // Уряд. кур'єр. – 2004. – № 81. – С. 7.
4. Луніна І.О. Ефективність оподаткування споживання в Україні / І.О.Луніна, Н.Б.Фролова // Фінанси України. – 2007. – № 1. – С. 17–27.
5. Парнюк В. Регулирующая функция налога на добавленную стоимость / В. Парнюк // Экономика Украины. – 2007. – № 6. – С. 4–16.

УДК 658.14:17.012.12

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

Захаров О. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-31

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Для успішного функціонування в сучасних ринкових умовах суб'єкти господарювання змушені підвищувати ефективність своєї діяльності. Цього можна досягти шляхом підвищення раціональності використання наявних ресурсів, зниження рівня залежності від кредиторів, виявлення внутрішніх резервів, тим самим забезпечуючи стійке економічне зростання. Однак для здійснення перерахованих вище заходів необхідно досліджувати ситуацію на підприємстві фінансову ситуацію, інакше кажучи, провести аналіз фінансового стану суб'єкта господарювання.

Під аналізом фінансового стану підприємства доцільно розуміти процес вивчення фінансової ситуації, що склалася на підприємстві, визначення основних результатів його діяльності, порівняння розрахованих показників з нормативними значеннями для знаходження та виявлення наявних внутрішніх резервів, які сприятимуть покращенню фінансового стану [1, с.6]. Головною метою аналізу фінансового стану підприємства є своєчасність виявлення та усунення недоліків у фінансово-господарській діяльності.

Аналіз фінансового стану підприємства передбачає визначення: ліквідності балансу та активів; рівня фінансових ризиків; ефективності використання власного й позикового капіталу, стану власних оборотних коштів; рівня ділової активності (оборотності активів, рівня запасів готової продукції); комерційної активності, ринкових позицій; ступеня фінансової гнучкості; прибутків (збитків) та їх розподілу, рентабельності; собівартості товарної продукції, непродуктивних витрат; стану розрахунків, платоспроможності; рівня кредитоспроможності, кредиторської заборгованості, співвідношення дебіторської та кредиторської заборгованості; виробничих позицій тощо [2, с.65].

На практиці розрізняють основні принципи проведення аналізу фінансового стану підприємства:

1) раціональність – ефект, отриманий від аналітичних розрахунків повинен бути вищим витрат на проведення таких розрахунків;

2) достовірність результатів – використання перевірених джерел інформації;

3) оперативність – розробка напрямів зростання економічного потенціалу та поліпшення фінансового стану господарюючого суб'єкта.

Традиційна практика аналізу фінансового стану підприємства опрацювала певні методи його здійснення, до яких належать [3, с.132-133]:

– горизонтальний аналіз – порівняння кожної позиції фінансової звітності з попереднім періодом для визначення динаміки показників, відображених у звітності, а також оцінки динаміки структури показників;

– вертикальний (структурний) аналіз – встановлення структури фінансових показників і визначення впливу кожної позиції фінансової звітності на підсумкові показники діяльності підприємства, відображені у формах фінансової звітності;

– трендовий аналіз – порівняння кожної позиції звітності з низкою попередніх періодів із подальшим визначенням основної тенденції динаміки показників;

– порівняльний аналіз – здійснюється за двома напрямками: внутрішньогосподарський (порівняння основних показників діяльності підприємства та його структурних підрозділів) і міжгалузевий (порівняння показників підприємства з показниками конкурентів і з середньогалузевими показниками);

– факторний аналіз – оцінка впливу окремих факторів (позицій фінансової звітності) на досліджуваній результативний показник;

– графічний аналіз – графічне відображення у відносних або абсолютних величинах показників фінансової звітності на діаграмах на початок і кінець аналізованого періоду;

– коефіцієнтний аналіз – розрахунок фінансових пропорцій між різними позиціями фінансової

звітності, що передбачає обчислення відповідного показника та порівняння цього показника з якою-небудь базою.

За результатами проведення аналізу фінансового стану перерахованими вище методами надається синтетична оцінка об'єктів фінансового аналізу підприємства та синтетична оцінка фінансового стану підприємства загалом. Мета синтетичної оцінки – виявлення найбільш істотних кількісних і якісних характеристик фактичних значень фінансових показників, що визначають фінансовий стан підприємства.

Таким чином, аналіз фінансового стану є одним із головних інструментів побудови та оцінки фінансової політики підприємства, виявлення тенденцій, вимірювання пропорцій, планування, прогнозування, визначення ключових факторів діяльності суб'єкта господарювання, обчислення їх впливу на результат і виявлення невикористаних резервів. Завдяки грамотно проведеному аналізу фінансового стану можливо скоригувати податкову політику, облікову політику, кредитну політику, змінити дивідендну політику з метою поліпшення інвестиційної привабливості підприємства.

Література

1. Воробьева Е. И. Методы финансового анализа для оценки состояния предприятий / Е. И. Воробьева, О. Г. Блажевич, Н. А. Кирильчук, Н. С. Сафонова // *Финанси, банки, інвестиції*. – 2016. – №2. – С.5-13.
2. Жихарева М. В. Анализ финансового состояния как критерий оценки экономической устойчивости предприятия / М. В. Жихарева, А. В. Красникова // *ЭКОНОМИНФО*. – 2008. – №10. – С.63-66.
3. Пучкова Н. В. Анализ методов оценки финансового состояния организации / Н. В. Пучкова // *Символ науки*. – 2016. – №3. – С.131-134.

УДК 338.46

ПОКАЗНИКИ ОЦІНЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Гилик Я. – ст. 1 курсу, гр. ФУПОсвн -11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Мацедонська Н.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Узагальнюючи вітчизняні та світові підходи до оцінки рівня державних боргових зобов'язань можна визначити три основні групи показників економічної безпеки держави: показник боргового навантаження; показник боргової стійкості; показник боргового потенціалу.

До першої групи показників (показник оцінки боргового навантаження) відносяться обсяги коштів, які направляються на обслуговування і погашення державних боргових зобов'язань. Також, до них можна віднести обсяг резервування коштів у кожному конкретно взятому періоді обраного часового інтервалу. Отже, показник боргового навантаження засвідчує про стан фінансово-економічну стабільності в державі і демонструє відсутність ймовірного дефолту [1].

До основних критеріїв, які надають можливості провести оцінювання боргове навантаження, слід віднести:

- коефіцієнт граничної продуктивності державних боргових зобов'язань;
- співвідношення витрат здійснених на погашення та обслуговування державного боргового зобов'язання до доходів бюджету країни;
- співвідношення обсягів здійснених державних запозичень (за відповідний фінансовий рік) до показника всіх здійснених капітальних видатків бюджету країни;
- рівномірності розподілу за часом здійснених витрат на погашення державного боргового зобов'язання;
- долі виплат за отриманими середньо- і довгостроковими борговими зобов'язаннями в обсягах державного боргу;
- розмір долі боргових зобов'язань термін яких був прострочений.

До другої групи показників (показник оцінки боргової стійкості) передбачено виконувати розрахунки економічно безпечного рівня державного боргового зобов'язання із обов'язковим урахуванням боргового навантаження, разом із ризикованістю сформованого портфеля. Показник боргової стійкості є якісним показником, який характеризує загальні обсяги і структуру державного боргового зобов'язання, за яким забезпечується спроможність держави виконувати взяті на себе боргові зобов'язання, одночасно не збільшуючи боргового навантаження на державний бюджет, але за умов дотримання на достатньому рівні ліквідності разом із платоспроможністю.

Основним показником являється безпечний рівень боргу, який розраховується як співвідношення обсягів державного боргу до ВВП. До інших критеріїв виконання оцінки боргової стійкості ми можемо віднести: обсягів долі умовного боргу у загальній структурі державного боргу; питомої ваги бюджетних кредитів у загальній структурі державного боргу; наявності боргових зобов'язань держави в іноземній валюті; розміру долі державних гарантій; величини державного боргу відповідно на душу населення країни; динаміки зміни кредитного рейтингу держави [2].

На нашу думку, особливістю такої оцінки являється коефіцієнт маневрування (The coefficient of maneuvering). Даний коефіцієнт надає можливості здійснювати аналіз державних боргових зобов'язань через зміни обсягів видатків, що були спрямовані на його обслуговування. І тому, виконання розрахунків даного коефіцієнту виконується методом відношення фактичних видатків (що були спрямовані на обслуговування державного боргу) до планованих. Застосування даного показника надасть можливості